

JAN
KOWAŁSKI.

BAJKA
O
ZAMKU.

Twórcy ludowi - dzieciom

ISBN 83-901460-0-2

Jan Kowalski

BAJKA O ZAMKU

Ilustrował

WŁADYSŁAW WALCZAK

STOWARZYSZENIE TWÓRCÓW LUDOWYCH

Lublin 1994

Hen, wysoko pod chmurami,
na wysokiej stromej skale
stał zameczek z wieżycami,
prezentował się wspaniale.

Gładkie ściany marmurowe
światłem lustrzanym błyszcząły,
wysmukłe wieże zamkowe
w błękit nieba spoglądały.

Sępy, kruki i gawrony
przybywały tu czasami,
stary zamek opuszczony
lśnił złoconymi wnętrzami.

Żył tu kiedyś książę z żoną,
kochali się nade wszystko,
lecz gdy obdarowano ich koroną
porzucili to zamczysko.

Zamienili je na inne,
z dziedzińcami, ogrodami,
bardziej znane, z królów słynne,
z obszernymi komnatami.

Pewnego razu król w nocy
jechał drogą obok skały
i pech chciał, że w karocy
dwa koła się połamały.

**„Co się stało? – tam do kata!” –
zawołał król rozsierzony,
wtem, gdy nerwowo strzelał z bata,
dojrzał swój zamek opuszczony.**

**Ucieszył się z odkrycia tego
i rzekł do rycerzy swoich:
„Chodźmy spocząć w progi jego,
boż to zamek przodków moich.**

**Z moją żoną tu mieszkałem
dwadzieścia lat będzie blisko,
odtąd nigdy tu nie bywałem,
dziś niech nas gości me zamczysko”.**

**„Hura! – rycerze krzyknęli –
niech żyje nasz król wspaniały”
i na wyścigi w górę mknęli,
tylko konie z cicha rżały.**

**Król otoczony rycerzami
podążał z brzękiem mieczy,
aż zatrzymał się pod drzwiami,
spozstrzegł bowiem dziwne rzeczy.**

**W zamku widmo się zjawilo,
rozproszyło komnat mroki,
mówiac szczerze, coś straszilo,
jakiś mary, piski, kroki.**

Gwizdy ciszę przerywały,
przeraźliwie coś jęczało,
dziwne głosy przemawiały,
a nawet coś szlochało.

Raptem drzwi się otworzyły,
płacz do uszu króla dobiegł,
niewidzialne skrzypce grały,
chichot diabli się rozległ.

„Tu wit, tu wit” – z sal się niesie,
to znów świsty przejmujące,
za plecami stwór im dyszy,
nad nimi upiory tańczące.

A nad wejściowymi drzwiami
jakby dziecię kwiliło,
a pod wieżą, pod schodami
ze sto diabłów się goniło.

Król strwożony, rycerze
drżą ze strachu jak osika,
każdy nogi za pas bierze
i co tchu z zamku umyka.

Król wskoczywszy do karocy,
co urwane koła miała,
każe koniom gnać po nocy,
za nim bieży świta cała.

**Miną lęk swój nadrabiają,
mówią... czego nie widzieli
i choć długo jeszcze żyli,
to do zamku iść nie chcieli.**

**A legenda pozostała –
strachy, duchy i upiory;
w zamku sowa w głos się śmiała,
śmiały się i inne stwory.**

**Mądra sowa nieraz w nocy
szepcze do sowiątka swego:
„Słuchaj... strach ma wielkie oczy,
a człowiek drży byle czego”.**

Twórcy ludowi - dzieciom

Wybór i opracowanie
Donat Niewiadomski

Redakcja techniczna
Agnieszka Wójcik

Wydano na zlecenie
Zarządu Głównego
Stowarzyszenia Twórców Ludowych

Wydanie I. Nakład 20.000+100 egz. Ark. wyd. 1,7.
Ark. druk. 1. Papier offsetowy 80 g, 70×100 cm.
Druk i oprawa PUP „PUNKTGRAF”,
Lublin, ul. Łęczyńska 51, tel. 610-44 w. 102